

Miro Gavran: Het redden van de beer

Een verhaal uit de korte verhalenbundel 'Kleine ongewone mensen'

De eerste brief

Lieve Emily!

Met de dag mis ik je meer en meer. In mijn dromen zie ik jouw porseleinwitte handen. Jouw glimlach schittert voor mijn ogen. Ik denk steeds aan onze wandelingen door Londen. Hoe is het mogelijk dat ik in Bosnië ben, in een land waarvan ik niet eens wist dat het bestond? Hoe is het mogelijk dat jij het zonder mijn omhelzingen moet stellen en dat de dag van ons weerzien zo ver weg en zo onzeker is? Toen ik koos om beroepsmilitair te worden, kon ik niet weten dat jij in mijn leven zou verschijnen en dat ik echte liefde zou proeven.

Je schrijft dat je voor mij vreest, dat ze op televisie steeds vaker deze stad en de omringende dorpen noemen. Maar ik kan je geruststellen: jouw angst is ongegrond. Het leven in deze wildernis valt mij lang niet zo zwaar als het feit dat wij niet samen zijn. Al wekenlang voel ik onuitstaanbare verveling bij het aanzien van de afrekeningen tussen de legers, talloze lijken en verschrikte gezichten van de mensen die hier mijn alledaagse leven vullen. Toen het vuur van de mijnwerpers gisteren eindelijk stil viel, gingen we voetballen met de soldaten van sergeant Richardson. Mijn jongens hebben met 3-0 gewonnen. Is dat niet fantastisch?

Met liefde en groet,
Jouw trouwe Ted

De tweede brief

Lieve Emily!

Er is iets vreselijks gebeurd, werkelijk iets verschrikkelijks! Toen we in de omgeving van de stad de schade van de granaataanval van die ochtend aan het opnemen waren, kwam Harold, mijn beste man, naar mij toe rennen en zei: 'Sergeant, in de ruïnes van het restaurant is een beer gevangen! Een echte beer! We moeten hem helpen!'

Harold was dusdanig opgewonden dat hij het volgende moment struikelde over het lijk van een Kroaat en op de grond viel. Ik moet toegeven dat zijn opwindings op mij oversloeg. Ik onderbrak mijn gesprek met een gewonde Kroaat, die mij in afschuwelijk slecht Engels probeerde uit te leggen waar de andere gewonden waren. Ik rende Harold achterna, als een kind zo blij dat ik voor het eerst in mijn leven een echte beer zou zien, een die nog geen dag van zijn leven in een dierentuin had doorgebracht. Maar mijn vreugde veranderde terstond in diep verdriet. Het prachtige dier was gevangen in het puin van het restaurant en zijn toestand leek hopeloos. Ik richtte een lichtbundel van mijn zaklantaarn door de opening in het plafond op zijn glanzende vacht. Het dier gromde eerst en piepte toen als een pup. Niemand van de inboorlingen kon mij uitleggen hoe de beer in deze val terecht had kunnen komen. Ze zeiden alleen dat beren hier geen zeldzaamheid zijn. Korporaal Hughes sprak de beer schertsend toe met 'MacKenzie' en alle jongens noemden hem daarna ook zo. Toen ik tegen hem zei: 'Rustig, MacKenzie' kreeg ik de indruk dat hij bevestigend met zijn bek knikte.

Mijn lieve, wij Britten zijn inderdaad een groots volk. Slechts enkele tellen na de kennismaking met MacKenzie kwamen wij tot het unanieme besluit om de beer te helpen en hem uit deze oorlogschao te halen, opdat hij nooit meer het trauma zou hoeven ervaren van levend in puin begraven zijn. Kort daarop kwam een Kroatische commandant. Hij verwachtte van ons dat we onmiddellijk mee zouden komen naar het dorpje verderop, waarover gezegd wordt dat er huizen zijn afgebrand en mensen zijn gedood of zijn verdreven. Ik antwoordde hem vastbesloten dat hij een sergeant uit het bejubelde Cheshire regiment niet kon commanderen. Ik zei dat we nergens heen gingen, totdat we de gevangen beer uit de puinhopen hadden bevrijd en in een beveiligde kooi buiten het oorlogsgebied zouden hebben gebracht. De primitieve

Kroatische commandant, die nooit een Militaire Academie van binnen had gezien, bleef maar herhalen dat in deze oorlog zijn vrouw en dochter waren omgekomen en dat een beer hem echt koud liet. Toen mijn jongens doorkregen dat deze man ons niet zou helpen, verzamelden ze in een mum van tijd 5000 Duitse marken. Ze boden deze aan bij de commandant, om ons te helpen het beertje te redden. Hij spuugde er barbaars op, draaide zich om en liep weg. Het is toch verschrikkelijk dat in het hart van deze ongevoelige man geen enkel medelijden was voor de arme gevangen beer! Maar ja, het is niet anders. Het morele verval heeft in deze contreien zijn dieptepunt bereikt.

Blijkbaar kunnen wij geen hulp verwachten van de inboorlingen. Daarom verzoek ik jou, mijn lieve Emily, om hierover met spoed de dierenbescherming Liberty en de WSPA, de wereld dierenbeschermingsorganisatie te berichten. Laat de BBC het ook maar weten, zodat zij hun speciale televisieploeg voor nieuws over dieren hierheen sturen. Zoals je ziet, stuur ik je deze brief per fax, om geen tijd te verliezen. Wil je me ook per fax laten weten wat je hebt gedaan? Vergeet niet dat ieder uur, iedere minuut noodlottig kan zijn voor de redding van onze lieve MacKenzie.

Groet, Ted

(...)

Er is nog een derde brief. Koop het boek en lees verder!